

มันมาอีกแล้ว!

ต๊อกต๊อกต๊อก

ต๊อกต๊อกต๊อก

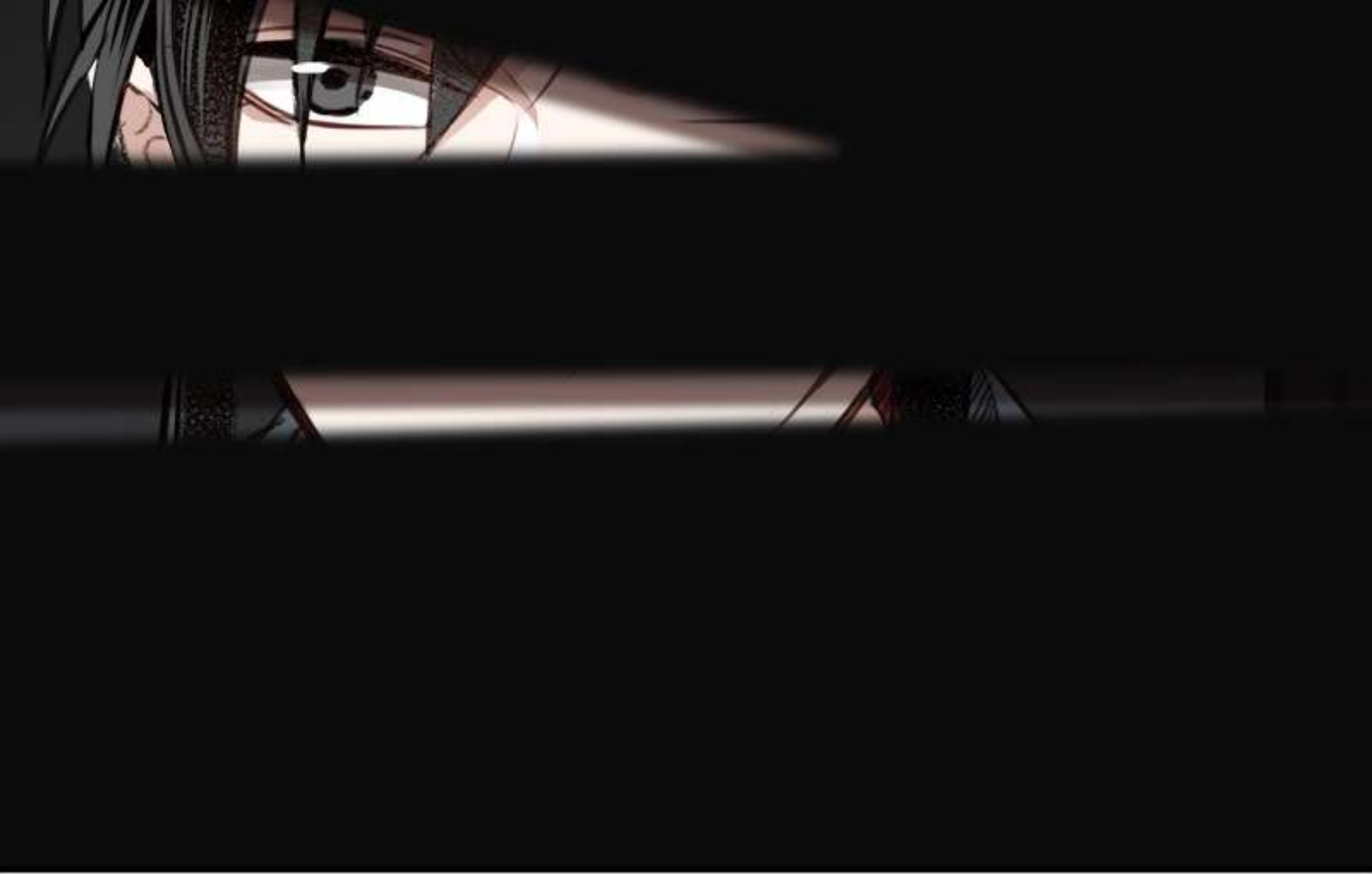

ตั้งแต่เข้าเมืองมา
เสียงเคาะไม้ไผ่นี้
ดังไม่หยุดเลย

...

กลัวอะไร?

เล็ดออกทางทวารทั้ง
เจ็ดก็เห็นมาแล้ว นี่แค่สองทาง
พวกเจ้าก็รับไม่ไหวแล้วรี?

ยังต้องฝึกอีกมาก

เลยนะ!

ไม่ต้องถอยแล้ว

มาต่อแถวตรงนี้ดูทีละคน
ใช้เวลาดูให้เร็วที่สุด เขาอาจจะ
ซ่อนจุดอ่อนไว้ คุ่มสตีแล้ว
หาโอกาสโจมตี

ต่อแถว

สวดส้อง

คนปกติไม่มีโอกาส
ได้ฟังข้าชี้แนะหรอกนะ
จงเห็นคุณค่าซะ!

ข้าไม่ดูก็ได้
ใช่ไหม

คนที่ถูกพิช
ห้ามขยับตัว เจ้าเป็น
คนพูดเองนะ

ไหนແລบดึ้นซึ
อา...

อ่า~

ยีนดึ่ด้วย
เจ้าหายดีแล้ว

ออกมาคนแรก
เลยมา

นี่?

ดูเสร็จแล้วใช่ไหม?
ฉันพูดมาซิว่าเห็นอะไรกันบ้าง
พวกเรามาสรุปกันหน่อย

เป็นผู้หญิง
ตาสีขาว ตัวเตี้ย
และผอม

หน้าตาพอใช้ได้
ในมือถือไม้ไผ่อยู่

ผู้หญิงคนนี้สูงราวๆ
หน้าอกข้า เสื้อผ้าสกปรก
เหมือนกับขอทานร่อนเร่
ตามถนน

ไม่ใช่ นั่นดูเหมือนไม้เท้า
นำทาง อาจเป็นไปได้ว่านาง
ไม่ได้มีตาขาวหลังตาย แต่นาง
ตาบอดตั้งแต่ก่อนตายแล้ว

อืม...

จินหลิงดูได้เยอะ
แต่ซือจួយดูได้ละเอียด
กว่า

ฮ่า ฮ่า

เหอะ!

เด็กสาวผู้นี้อายุ
ประมาณสิบห้าสิบหก
ใบหน้ารูปไข่
และในความงามยังเจือ
ไปด้วยความมีชีวิตชีวา

รูปร่างบอบบาง
แม้จะดูไม่เรียวร้อย
แต่ก็ไม่แน่ว่าสกปรก
หรือน่ารังเกียจเลย

โอวหยางจื่อเจิน:
บุตรชายคนเดียวของ
ตระกูลโอวหยาง
แห่งปาหฺลิ่ง

หากแต่งตัวสักหน่อย
ต้องเป็นหญิงสาวที่น่ารัก
คนหนึ่งแน่นอน

แปะ
แปะ แปะ
~

เยี่ยมมาก ดูได้ละเอียด
ไม่เหมือนใครจริงๆ
หนุ่มน้อยคนนี้ได้ขึ้นไปต้อง
เป็นนักรักแน่ๆ

แต่เหมือนจะ
ไม่ถูกนะขอรับ

ปกติทำทางการเดิน
ของคนตาบอดจะเชื่องช้าเพราะ
กลัวว่าจะชนอะไรเข้า แต่ทำทาง
ของเด็กสาวด้านนอกกลับรวดเร็ว
ช้าไม่เคยเห็นคนตาบอดที่

พี

นางพูดไม่ได้หรือ?

มิน่าล่ะ
ถึงพูดไม่ได้

ะ
ทั้งตาบอด
ทั้งเป็นใบ้

น่าสงสาร
จริงๆ

แม่นางใจเย็น
ไม่เห็นนั้น เจ้าเขียน
หรือवादให้ดูหน่อย
ได้หรือไม่?